ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Η επιστολές ποὺ δημοσιεύουμε παρακάτω εἶνε γραμμένες ἀπὸ τὸν περίφημο Ἄγγλο συγγραφέα τοῦ 18ου αἰῶνος Μπραΐμιν Στέρν καὶ ἀπευθύνονται πρὸς τὴν Ἐλίζα Ντραΐπερ, σύζυγο ἑνὸς αὐτοκρατορικοῦ συμβούλου τῆς Βομβάης, μιὰ γυναῖκα ἐξαιρετικῆς καλλονῆς, ἡ ὁποία εἶχε πάει στὸ Λονδῖνο πρὸς θεραπείαν της καὶ ἐκεῖ γνωρίστηκε μὲ τὸν συγγραφέα.

Ὁ Στέρν ἦταν πάστωρ καὶ εἶχε ἐκφωνήσει πολλοὺς λόγους, οἱ ὁποῖοι ἐμειναν ἱστορικοὶ γιὰ τὶς παραδοξολογίες καὶ τοὺς ἐξωφρενισμούς των. Στὴν ἀρχὴ ἀνακατευόταν μὲ τὴν πολιτική, ἀλλὰ κατόπιν, ὅταν ἀπογοητεύτηκε ἀπ' αὐτή, ἐπεδόθη στὴ φιλολογία, ὅπου καὶ διέπρεψε μ' ἕνα μυθιστόρημά του γεμάτο εἰρωνία καὶ σαρκασμό.

Ὁ Στέρν, ἂν καὶ ἦταν παντρεμμένος, ἔπασχε ἀπὸ ἐρωτομανία καὶ κυνηγοῦσε κάθε τόσο διάφορες γυναῖκες, τὶς ὁποῖες ὅμως ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἑβδομάδες ἐγκατέλειπε. Ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ γνώρισε ἀναφέρουμε τὴν Αἰκατερίνη ντὲ Φουρμαντέλ, μιὰ ὡραιοτάτη Γαλλίδα πρόσφυγα, τὴ Λαΐδη Πέρσυ καὶ πολλὲς ἄλλες.

Ἰδοὺ τώρα καὶ ἡ ἐπιστολές του πρὸς τὴν Ἐλίζα Ντραΐπερ, τὴν ἐπονομαζομένη Ἰνδιάνα:

«Ἐλίζα μου, ἄστρο τῆς ἀνοιξιάτικης αὐγῆς,

»Ἔλαβα χτὲς τὸ βράδυ τὸ γράμμα σου, μόλις γύρισα ἀπὸ τοῦ λόρδου Μπάτερστ, ὅπου γευμάτισα καὶ τοῦ μίλησα γιὰ σένα μιὰ ὅρα συνεχῶς. Ὁ ἀγαθὸς λόρδος μὲ ἄκουσε μὲ τόση εὐχαρίστηση καὶ προσοχή, ὥστε ἤπιε τρεῖς φορὲς στὴν ὑγεία σου.

»Ἂν καὶ ὁ γηραιὸς φίλος μου εἶνε ὀγδοντατέντε χρονῶν, ἀνυπομονεῖ ἐν τούτοις νὰ παρουσιαστῆ ἐμπρός σου, νὰ σὲ γνωρίση, ὡραία μου Ἰνδιάνα, καὶ νὰ σὲ ἰδῆ νὰ θαμπώνῃς ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες μὲ τὴν ὀμορφιὰ τοῦ προσώπου σου καὶ μὲ τὰ προτερήματα τῆς ψυχῆς σου. Αὐτὸ ἐλπίζω κι' ἐγώ.

»Ὁ κύριος αὐτὸς εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς παλιοὺς μου φίλους. Ἐφάνηκε πάντοτε προστάτης τῶν ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης καὶ δεχόταν στὸ τραπέζι του ταχτικὰ τὸν Ἄντισον, τὸν Πόπ, τὸν Σουΐφτ καὶ ἄλλους συγγραφεῖς καὶ ποιητάς.

»Ὁ εὐγενικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος εἶνε ἀληθινὰ ἀξιοθαύμαστος, γιατὶ παρ' ὅλα του τὰ ὀγδοντατέντε χρόνια, διατηρεῖ ὅλο τὸ πνεῦμα καὶ τὴ ζωηρότητα ἑνὸς τριαντάρη, καὶ ἐπὶ πλέον ἔχει μεγάλη κλίσι πρὸς τὴ συναναστροφὴ καὶ κατέχει τὸ μυστικὸ ν' ἀρέση στὴ συντροφιά.

»Ὅπως σοῦ εἶπα καὶ παραπάνω, φάνηκε πολὺ εὐχαριστημένος ἀκούγοντάς με νὰ σοῦ μιλῶ γιὰ σένα. Μαζύ μας ἦταν καὶ κάποιο τρίτο πρόσωπο, ἕνας νέος πολὺ μορφωμένος ἐπίσης καὶ περάσαμε ἀρκετὰ εὐχάριστα τὴ βραδυά μας.

»Ἀλλὰ τὸ ἄστρο ποὺ φώτιζε καὶ καθοδηγοῦσε τὴ συναναστροφή μας, ἦσουν ἐσύ, Ἐλίζα! Ἀκόμα κι' ὅταν δὲν μιλοῦσα γιὰ σένα, ἐσὺ πάλι γέμιζες τὴν ψυχή μου καὶ θέριανες τὴ σκέψη μου.

»Δὲν διστάζω νὰ ὁμολογήσω ὅμως, ὅτι μὲ ἀδικεῖς καὶ μὲ παιδεύεις, ἀγάπη μου, ἂν καὶ εἶσαι ἡ καλύτερη ἀπ' ὅλες τὶς «καλὲς» γυναῖκες. Τὰ ὅσα ὑπέφερα τὴν περασμένη νύχτα ἐξ αἰτίας σου, Ἐλίζα, εἶνε ἀνώτερα ἀπ' ὅσα θὰ μποροῦσα νὰ σοῦ γράψω. Εὐτυχῶς ὁ οὐρανὸς μᾶς δίνει ἀνάλογη δύναμι γιὰ ν' ἀντιμετοπίζουμε ὅλα τὰ βάρη ποὺ μᾶς πέζουν.

»Φαίνεται ὅτι λύγισες ἀρκετὰ καὶ σύ, ἀγάπη μου, κάτω ἀπὸ τὸ φορτίο τοῦ σωματικοῦ καὶ τοῦ ψυχικοῦ σου πόνου. Καὶ ὅμως μοῦ λὲς ὅτι τώρα εἶσαι καλύτερα, ὅτι ὁ πυρετός σου πέρασε, ὅτι οἱ πόνοι τῆς καρδιᾶς καὶ τοῦ πλευροῦ σου λιγοστεύουν.

»Εὔχομαι νὰ περάσουν ἔτσι ὅλα τὰ κακὰ ποὺ ἐμποδίζουν τὴν εὐτυχία τῆς Ἐλίζας μου ἢ ποὺ κατορθώνουν ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ τὴ λυπήσουν! Μὴ φοβᾶσαι τίποτε, ἀγαπημένη μου. Νὰ ἐλπίζῃς γιὰ ὅλα καὶ νὰ εἶσαι βέβαιη πὼς τὸ βάλσαμο αὐτὸ τοῦ ἔρωτά μας θὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ὑγε'α σου καὶ θὰ σοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ξαναμῆς ἀπὸ μιὰ νέα βρύσι νεότητος καὶ χαρᾶς, πιὸ ἀφθονη καὶ πιὸ δροσερὴ ἀπὸ κείνη ποὺ χάρηκες ὡς τώρα».

Ο ΜΠΡΑΙΜΙΝ ΣΟΥ

«Ἀγαπητή μου Ἐλίζα,

»Μοῦ γράφεις, ὅτι κρέμασες τὸ πορτραῖτό μου πάνω ἀπὸ τὸ εἰκονοστάσι σου καὶ τὸ συμβουλεύεσαι σ' ὅλες τὶς ἀμφιβολίες καὶ τοὺς δεσταγμούς σου. Τί καλὸ κορίτσι ποὺ εἶσαι! Ὁ Μπραΐμιν χαμογελᾶ, ἀλλὰ τὸ πορτραῖτο του δὲν ἀποδίδει ὅλη τὴ χαρά του.

»Τὸ σύστημα τῆς ἠθικοκτῆς σου ζωῆς καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο θέλεις νὰ ξοδεύῃς τὸν καιρό σου, εἶνε πραγματικῶς ἀντάξιά σου! Γιατί ὅμως, Ἐλίζα, δὲν μ' ἀφίνεις νὰ φροντίσω κι' ἐγὼ γιὰ κατιτὶ γιὰ νὰ σὲ ξεκουράσω ἀπὸ τὶς τόσες σου φροντίδες;

»Εἴθε νὰ ξαναγυρίσουν γρήγορα τὰ τριαντάφυλλα στὰ μάγουλά σου καὶ τὰ ρουμπίνια στὰ χείλη σου!... Πιστεύω, Ἐλίζα, ὅτι ὁ ἄντρας σου, ἂν εἶνε καλὸς κι' εὐαίσθητος, ὅπως ἐλπίζω, θὰ σὲ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του μὲ περισσότερη θέρμη καὶ ἀροσίωσι καὶ θὰ φιλήσῃ τὸ πρόσωπό σου τὸ ἀδυνατισμένο καὶ χλωμὸ μὲ περισσότερη παραφορὰ ἀπὸ κείνη ποὺ σοῦδειχνε ἀπάνω στὴν ἄνθισι τῆς ὀμορφιᾶς σου. Καὶ πρέπει νὰ τὸ κάμῃ, γιατί θᾶταν ἄνθρωπος μὲ πολὺ παράξενο γοῦστο, ἂν δὲν καταλάβαινε τὴν ἀξία ἑνὸς πλάσματος σὰν ἐσένα!

»Χαίρω ποὺ θὰ σὲ συνοδέψῃ ἡ μὶς Λάϊτ στὸ ταξεῖδι σου. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μπορέση νὰ σοῦ καταραβῆνῃ τὶς στιγμὲς τῆς ὀδύνης σου. Χαίρω ἀκόμα ποὺ θάχῃς καλοὺς συνταξειδιῶτες γιὰ συντροφιά.

»Τὸ ξέρω καλὰ πὼς ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσες νὰ ὑποφέρῃς ὅ,τι θᾶταν ἀντίθετο πρὸς τὸ χαρακτῆρα σου, τὸν τόσο ἥσυχο καὶ πρᾶο. Ναί, Ἐλίζα μου, ναί, ἀγάπη μου, μόνον οἱ ἄγγελοι ἔχουν τέτοιο χαρακτῆρα. Νομίζω μάλιστα πὼς δὲν σὲ φτάνουν στὴν καλωσύνη οὔτε οἱ ἄγγελοι. Γιατί σὺ εἶσαι τὸ ἄφθαστο, τὸ ὀνειρῶδες!...

»Γιατί μοῦ ζητᾶς συγγνώμην γιὰ τὸ τελευταῖο σου γράμμα; Ἐγὼ τὸ πῆρα μὲ πραγματικὴ εὐχαρίστησι καὶ τὸ διάβασα μ' εὐφροσύνη, γιὰ τοὺς ἴδιους λόγους ἀκριβῶς, ποὺ τώρα μοῦ ζητᾶς συγγνώμην.

»Τέτοια γράμματα θέλω νὰ μοῦ γράφῃς πάντα, Ἐλίζα μου, γιὰ νὰ βλέπω τὴ γλυκειὰ ξεννοιασιὰ τῆς καρδιᾶς σου ποὺ ἀνοίγεται ἐλεύθερα στὸν ἄνθρωπο, στὸν ὁποῖο, καθὼς λές, ἔχεις ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Μ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα σοῦ γράφω κι' ἐγώ, Ἐλίζα, καὶ θὰ μποροῦσα νὰ ζήσω κοντά σου μὲ τὴν ζωηρότερη ἀφοσίωσι, χωρὶς τὴν ἐλαχίστη προσποίησι, ἂν ἡ Θεία Πρόνοια μᾶς ἐπέτρεπε νὰ κατοικοῦμε στὸ ἴδιο μέρος τῆς γῆς».

Ο ΑΦΟΣΙΩΜΕΝΟΣ ΣΟΥ ΜΠΡΑΙΜΙΝ

«Ἐλίζα μου,

»Δὲν μπορῶ νὰ ἡσυχάσω... Θάρθω στὸ σπίτι σου τὸ μεσημέρι, κατὰ τὴ μισή, μὰ δὲν ξέρω ἂν θὰ σὲ βρῶ ἐκεῖ. Εἴθε ὅταν ξυπνήσης σήμερα νὰ χαμογελάη τὸ προσωπάκι σου σὰν τὸν ἥλιο τῆς αὐγῆς!

»Ἐλυπήθηκα πολύ, ὑπέφερα βαθειὰ χτές, ὅταν ἔμαθα τὴν ἀνησυχαστική σου ἀδιαθεσία καὶ ταράχτηκα ποὺ δὲν μὲ δέχτηκες. Δὲν πρέπει νὰ λησμονῆς, ἀγαπημένη μου, ὅτι ἕνας φίλος ἔχει τὰ ἴδια δικαιώματα μ' ἕνα γιατρὸ σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις.

»Θὰ μοῦ ἀπαντήσης ὅμως, ὅτι σ'αὐτὴ τὴν πόλι ὑπάρχει μιὰ ἐθιμοτυπία, ποὺ πρέπει νὰ τὴν ἀκολουθοῦμε. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι χάριν τῆς εὐγενείας καὶ τῆς λεπτότητος πρέπει νὰ μὴ σὲ βλέπω, πρέπει νὰ βασανιζόμαστε σκληρά. Ἔτσι δὲν εἶνε, μικροῦλα μου;

»Θὰ βγῶ ἔξω νὰ προγευματίσω καὶ θὰ γυρίσω στὸ σπίτι μου μετὰ δυὸ ὧρες, στὶς ἑννιά. Ἐλπίζω στὸ γυρισμό μου νὰ δρῶ ἕοτω καὶ μιὰ γραμμὴ ἀπὸ τὸ χέρι σου, ἡ ὁποία νὰ μὲ πληροφορῆ ὅτι εἶσαι καλύτερα καὶ ὅτι θὰ εὐχαριστηθῆς πολὺ νὰ ἰδῆς τὸν ἀγαπημένο σου τὸ μεσημέρι...»

ΜΠΡΑΙΜΙΝ

«Ἀγαπητή μου,

»Συμφωνῶ κι' ἐγώ, ὅτι δὲν μποροῦσες νὰ φερθῆς διαφορετικὰ ἀπ' ὅ,τι φέρθηκες στὸ γνωστὸ νεωρὸ ἀξιωματικό. Ἦταν ἀδύνατο νὰ τοῦ κλείσης ἀπότομα τὴν πόρτα. Δὲν τὸ ἐπέτρεπε οὔτε ἡ εὐγένεια, οὔτε ἡ φιλανθρωπία.

»Μοῦ γράφεις ὅτι φαίνεται εὐαίσθητος καὶ ὅτι προτοῦ περάσουν δεκαπέντε μέρες θὰ ἐρωτοχτυπηθῆ μὲ τὴν μὶς Λάϊτ. Ἐγὼ ὅμως στοιχηματίζω, ὅτι εἶνε χίλιες φορὲς πιθανότερο νὰ ἐρωτευτῆ ἐσένα, Ἐλίζα, ἀφοῦ εἶσαι χίλιες φορὲς ὡραότερη ἀπ' τὴν μὶς Λάϊτ.

»Τί φρίκη! τί φρίκη!... Ν' ἀγαπιόμαστε πέντε μῆνες, ΠΕΝΤΕ ΜΗΝΕΣ καὶ νὰ σὲ βρίσκω ξαφνικὰ... πολιορκημένη στενὰ ἀπὸ ἕνα σπαθοφόρο τοῦ Ἄρκ! Ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω... Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ σοῦ τὰ ψιλόω ἐδῶ ὅπως θέλω....

»Λατρευτή μου, νὰ εἶσαι δύσπιστη πρὸς κάθε οἰκειότητα. Ἡ ἀγαθὲς καρδιὲς ἀνοίγονται καὶ παραδίδονται πολὺ εὔκολα. Εὔχομαι στὸ Θεὸ νὰ σοῦ δώση θάρρος σ' αὐτὴ τὴν ὀδυνηρὴ δοκιμασία καθὼς καὶ σὲ κάθε ἄλλη.

»Χαῖρε, θεῖο ἔργο τοῦ Δημιουργοῦ!... Σὲ ἐξορκίζω νὰ μ' ἀγαπᾶς καὶ νὰ μὴ μὲ λησμονήσης ποτέ. Εἶμαι, Ἐλίζα μου, πάντοτε ὁ ἀφοσιωμένος σου φίλος.»

ΜΠΡΑΙΜΙΝ
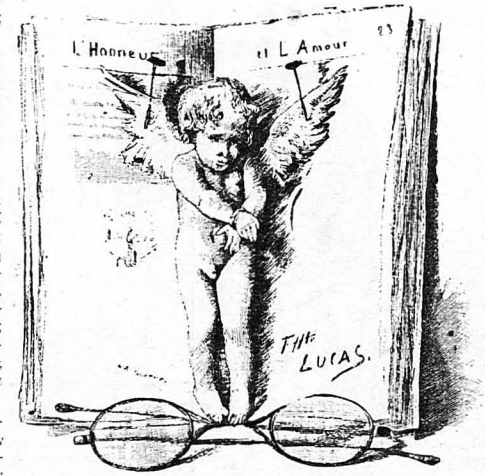
Υ. Γ. «Τὸ νοῦ σου στὸ σπαθοφόρο. Μὴν τὸν πιστεύῃς. Σοῦ πουλάει ψεύτικα αἰσθήματα. Ἔτσι εἶνε ὁλ αὐτοὶ οἱ σπαθάτοι. Νερόβραστοι Δὸν Ζουάν. Ἀναγοῦλα!...»